

www.strik.rs

www.strik.rs

NASLOV ORIGINALA

Daisy Johnson
Sisters

UREDNIKA

Ljubica Pupezin

Copyright © Daisy Johnson Ltd, 2020

Copyright © 2021. Štrik, za srpski jezik

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige
ne sme se umnožavati ni u kom obliku bez prethodne
dozvole izdavača ili vlasnika izdavačkih prava.

DEJZI DŽONSON

Sestre

PREVELA S ENGLSKOG
Jelena Filipović

Beograd, 2021.

Sadržaj

PRVI DEO

<i>Septembar i Džulaj</i>	13
<i>Džulaj</i>	15

DRUGI DEO

<i>Vila Setl</i>	91
<i>Šila</i>	94
<i>Džulaj</i>	110

TREĆI DEO

<i>Šila</i>	151
<i>Džulaj</i>	160
Reči zahvalnosti	177

*Mojim sestrama Poli, Kiran, Sarvat i Džes
Mojoj braći Džejku i Tomu*

Moja sestra je crna rupa.

Moja sestra je tornado.

Moja sestra je kraj puta, moja sestra su zaključana vrata, moja sestra je pucanj u mraku.

Moja sestra me čeka.

Moja sestra je drvo koje pada.

Moja sestra je zid od cigala.

Moja sestra je jadac, moja sestra je noćni voz, moja sestra je poslednja kesica čipsa, moja sestra je izležavanje do podneva.

Moja sestra je šuma u požaru.

Moja sestra je brod koji tone.

Moja sestra je poslednja kuća u ulici.

PRVI DEO

September i Džulaj

Kuća. Tračci kuće kroz živu ogradu preko polja. Prljavi prozori belih ramova potopljeni u ciglu. S rukom u ruci na zadnjem sedištu, zrak sunca kroz panoramski krov automobila. Nas dve, rame uz rame, delimo vazduh. Još je dug put pred nama, sve do duboke zabiti, dotaknemo parčence obilaznice oko Birmingema, prolazimo pored Notingema, Šefilda i Lidsa, prelazimo preko Peninskih planina. Ove smo godine uklete. Ma šta pričam? Ove smo godine, kao i svake prethodne, bez prijatelja, potrebne samo jedna drugoj. Ovo je godina u kojoj smo na kiši čekale da se pojave na starom teniskom terenu. S radija se čuje: *Topao talas se približava s juga... Policija u Vitbiju...* Tap-tap-tap maminih ruku na volanu. Naše misli kao laste. Hauba kola se uzdiže i spušta kao luk. Tamo negde je more. Navlačimo prekrivač preko glave.

Ove godine užas je drugačiji.

*

Put krivuda i nestaje iz vidokruga, truc-truc-truc, jer s asfalta prelazimo na zemljani put. Plače li to mama? Ne

znam. Da li da je pitamo? Nema odgovora, ali svejedno, kuća je već tu i propuštena je prilika da se vratimo ili da pokušamo da sve uradimo iznova. Ove godine smo mi kuće, svetla na svakom prozoru, vrata koja ne mogu sasvim da se zatvore. Kada jedna od nas progovori, obe osećamo kako nam se reči kotrljaju po ustima. Dok jedna od nas jede, obe osećamo kako nam hrana klizi niz jednjak. Ni nju ni mene ne bi iznenadilo kada bismo shvatile da, kad bi nas neko raspolovio, delimo organe, da pluća jedne dišu za obe, da jedno srce kuca dvostrukim grozničavim ritmom.

Džulaj

1.

Evo nas. Evo je.

Ovo je kuća u koju smo došli. Ovo je kuća koju smo krenuli da tražimo. Na ivici nacionalnog parka Severni Jorkšir, gotovo na samoj obali mora. Usne su nam popucale i naborane od lizanja hrskave soli, udovi teški i bolni, istegnuti od odrastanja. Vreo volan, odsjaj s puta. Prošli su sati otkako smo krenule, zakopane na zadnjem sedištu. Mama je rekla: Ulazite u kola, hajde da stignemo pre mraka. I ništa više dugo posle toga. Zamišljamo šta bi mogla da kaže: Ti si kriva, ili: Nikada ne bismo morale da odemo da nisi uradila to što jesi. A zapravo misli da bi bilo bolje da se nismo ni rodile. Da se nikada nismo rodile.

Stežem pesnice. Još nisam u stanju da prepoznam čega se plašim, samo znam da je strah ogroman. Evo kuće. Čuči kao detence pored niskog zida od škrljca, iza je pusta livada poprskana osušenim izmetom ovaca, počupano žbunje visoko kao odrasla osoba. Zadah ustajalog

vazduha meša se sa svežim dok otvaram vrata. Miris balege. Prerasla živica, trava i korov probijaju se kroz beton, vrt ispred kuće je uzan i izbrazdan starudijom, delovi prastarih ašova, plastične kese, smrskane saksije biljaka čije korenje izgleda i dalje živo u razbacanim grumenovima zemlje. September na neravnom baštenskom zidu održava ravnotežu stisnutih zuba uz izraz koji može ali i ne mora biti osmeh. Polupana prozorska okna s odrazom njenog tela i mog lica iza nje, očne duplje kao pećine, a još dalje mama iscrpljena i oslonjena o haubu.

Beli zidovi kuće išarani su blatnjavim otiscima šaka, boraju se ka prizemlju, drugi sprat potonuo je preko prvog kao šaka oslonjena o pesnicu druge ruke. Merdevine naslonjene o jedan zid, komadi crepa po putu. Hvatam September za ruku i pitam se da li bih mogla da joj zarijem zube u kožu da vidim da li bih tako, dodirom, mogla da saznam šta misli. Nekada mi to polazi za rukom. Ne baš s potpunom preciznošću, ali uz tup osećaj razumevanja. Kao kada mama okrene istu radio-stanicu na aparatima u nekoliko soba i glasovi su jedva primetno neusaglašeni, pa ako stojiš u hodniku, možeš da ih čuješ kako odjekuju poput ponovljenog eha; ali September ne mogu da uhvatim, migolji se i kikoće kao svraka.

Kopam po džepu ne bih li pronašla maramicu, duvam nos. Sunce polako zalazi, ali mi i dalje peče razgoličena ramena. U džepu nalazim bombone protiv kašlja, meke na dodir, ulepljene u trunčice tkanine. Stavljam jednu u usta.

Na zidu kuće je tabla prekrivena osušenim blatom i prljavštinom. Brišem je maramicom kako bih mogla da pročitam reči: Vila Setl. Nikada ranije nismo živele u kući s imenom. Nikada ranije nismo živele u kući poput ove: ogorčenoj, polusrušenoj, užasno prljavoj. September se vrti. Pet puta brzo zažmurim kako bih je sprečila da padne, ili kako bih bila sigurna da će se dočekati na noge kao mačka ako ipak padne.

Bacam pogled ka mami. Uspravlja se i odvaja od automobila; čini se da joj je preteško sopstveno telo. Ovakva je, turbobna ili ćutljiva, otkako se desilo ono u školi. U kući u Oksfordu slušale smo kako korača iznad naših glava. Obračala nam se samo direktnim rečenicama, jedva da nas je gledala u oči. Ona je nepoznata osoba u poznatom telu i želela bih da nam se ponovo vrati ona koju poznamo. Otvara baštenska vrata nogom.

Pomozi mi, kaže u prolazu. Ursa je rekla da je ključ od kuće ispod žabe.

Tražimo žabu. Insekti su razrovali zemlju. Iskopavam glistu, a zatim se prepadnem od njenog mekog, pokornog dodira.

Prestani da se glupiraš, kaže mama, i sagnute nad travom gledamo unaokolo, tražimo dok je ne napipam, kamena žaba debelih usana i očiju kao dugmići, gotovo skrivena pod naraslim korovom. Mama je prevrće čizmom i stenje, nema ključa. To sam i očekivala. To sam i očekivala, kaže. To sam i očekivala, ponavlja i tri puta se udara pesnicama u butine.

Na horizontu iza polja majski oblaci postaju čelično sivi, zgušnjavaju se i preteći natiču. Pokazujem joj: Vidi.

O. K. Požuri. Traži.

Bacamo torbe na gomilu i podižemo teške saksije, razgrćemo nogama korov i travu. U prašini nalazim sitan novac. S bočne strane kuće vidim stazu i iza nje baštu. Vidim kamene ploče naređane uza zid, pokošenu travu koja se pretvorila u balegu, napuštene metalne grabulje. Nešto što je možda nekada bio roštilj s brdašcem od pepela na sredini kamene konstrukcije iz dva dela. U bočni betonski zid kuće uzidane su školjke, a zemlja škripi od rasutog peska i pobacanih kamičaka uglanih morskim talasima. Virim kroz prozor. Vidim mutne obrise zidova, police; možda je to ostava. Pljunem na dlan i trljam. Pojavljuje se svetliji prostor otvorenih vrata kroz koja se naziru senke nečega što bi mogla biti sofa ili sto, nečega što bi mogao biti prvi stepenik koji vodi ka spratu. September je pored mene, gura glavu u dvogled napravljen od savijenih šaka pritisnutih o okno, oseća se slatkast miris parfema koji smo ukrale u drogeriji *Buts* blizu škole, zadrž neopranih zuba. Beči se na mene, plazi se, štipa me za ruku. Lice mi izgleda pogrešno, ugao je sasvim iskrivljen, obrazi su mi duži no što bi trebalo da budu, oči uske kao prorezi za novčiće na parking-mašinama.

Ličim na mamu. Ili na njenu mamu, kaže ona, na našu baku u Indiji, gde nikada nismo bile. September uopšte ne liči na nas. Ne sećamo se oca, ali ona sigurno liči

